

13. Cùm ad praescriptum quoque Tridentinae Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, eisque in Choro, et in Capitulo, in Processionibus, et aliis actibus publicis primus locus esse debeat, et praecipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè ac perpetuò observari in omnibus actibus adeò justae hujusmodi praecminentiae, et auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, et concordis, quae suos tantum obligent auctores.

14. Praterè, ut Claustralis quoque disciplinae vigor illibatus permaneat, Pontificiae nostrae sollicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cùm itaque experientia compertum fuerit quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quam vires reddituum patiantur: moderno, ac pro tempore existenti Nostro, et Apostolicae Sedis in iisdem Hispaniarum Regnis Nuntio per praesentes committimus, et mandamus, ut curet, et vigilantiam adhibeat, ne contra praescriptum memorati Concilii Tridentini in Monasteria, Conventus, et Domos, tam Virorum, quàm Mulierum, sive Bona immobilia possideant, sive non possideant, major numerus recipiatur, quàm qui, vel ex proventibus propriis ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum, vel ex consuetis elemosinis, alii sub quibuscumque obventionibus, in commune tamèn conferendis, commodè possit sustentari.

15. Quotiès verò Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omninò Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum à pia memoriae Clemente Papa VIII, Praedecessore etiam nostro confirmatum die 15 Martii 1596, quo sancitur non ad alium, quàm ad Episcopum Dioecesanum litteras Dimissorias pro eorundem Ordinum susceptione à suis Superioribus esse dirigendas, praeterquàm in casu, quo Dioecesanus à Dioecesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus, quo etiam casu in litteris Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de praedicta Episcopi Dioecesani absentia, vel de illa alia causa, videlicèt, quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad praedicta Regularibus illis, quibus per speciale privilegium à Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut à quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per praesentes innovare intendimus. Noverint autèm Episcopi se debere per semetipsos, secluso aegrotationis casu, Ordines conferre, et Sacrorum Ordinum collationem statutis à jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, et adstantibus Canonicis, publicè habendam esse; vel si in alio Dioecesis loco, sempèr tamen in Ecclesia quantum fieri poterit digniori, et praesente Clero ejusdem loci. Nec verò incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia Dioecesis loca inhabitantibus; per mensem antè singulis vicibus publico Edicto ab iisdem Episcopis denuntiatur, se ordinationes esse habituros, adeò ut quotiès denuntiatio hujusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Dioecesanum Ordinationes ea vice minimè esse abuturum, sibi que ideirò licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum litteris Dimissoriis suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superius expressa.

16. Episcopi in omnibus Mulierum Monasteriis sibi subjectis Ordinaria, in aliis verò exemptis auctoritate Sedis Apostolicae inconcussè observari curent, quae circa Sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in decretis Tridentinae Synodi, quàm in Constitutione similis memoriae Gregorii Papae XIII etiam Praedecessoris Nostri edicta Idibus Januarii anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti providè ordinata sunt.

17. Perpendentes etiam Christianae Reipublicae in primis expedire, ut ministerium, ac potestas clavium in remittendis, retinendisque peccatis rectè exerceatur; declaramus Sacerdotes, tam Saeculares, quàm Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse poenitentiae Sacramentum administrare extrà tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis praescriptum, quocumque privilegio etiam in vim Bullae, quae appellatur Cruciatæ Sanctae, competente nullatenus suffragaturo. Cùmque idem Innocentius Praedecessor per suas die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi expeditas litteras decreverit, Sacerdotibus tam Saecularibus, quàm Regularibus non licere confessiones eorum, à quibus ex Indulto praedictae Bullae Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque praecedenti approbatione Ordinarii illius Loci, in quo ipsi Poenitentes degunt, et Confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis aliorum Locorum antè approbati fuissent, ac etiamsi Poenitentes Ordinariis illis, qui Confessores Electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respectivè exceptas, nullas fore, irritas, et invalidas, et Confessores ipso jure suspensos esse: Nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes, et innovantes declaramus insupèr, praedictis Sacerdotibus tam Saecularibus, quàm Regularibus ad confessiones excipiendas, vel ex vi praedictae Bullae Cruciatæ, vel ex quocumque alio Privilegio electi, suffragari minimè etiam posse quod approbati aliàs fuerint ab Episcopo illo, qui aliquandò fuerit Ordinarius Loci, in quo Confessiones audiendae sint, sed talis tunc temporis ampliùs non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam auctoritate Apostolica translatus reperiat; sed necessariam omninò esse illius, qui actualiter, et pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Dioecesi exerceat, approbationem. Haec tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censeatur, quousque praecedens licentia, sive approbatio duret, et revocata ab eo non fuerit; in quo casu nova, et expressa impetranda erit, si illa praecedentèr obtenta, vel per temporis adscripti lapsum expiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuisset.

18. Meminerint quoque Regulares se excipere non posse confessiones Monialium, tametsi eorum regimini, et gubernio subjectae sint, nisi ultra licentiam suorum Praelatorum Regularium praecedat examen coram Episcopo Dioecetano faciendum, ejusque specialis quoad Confessiones dictarum Monialium approbatio; remota quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

19. Cùmque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares quoad Monasteria ipsis subjecta totiès prae-

dictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem, aut Saecularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis Professore, in his casibus Episcopi pro suo arbitrio, et conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut praetextu à Superioribus Regularibus valeat impediri.

20. Episcopi insuper abusus omnes, qui in Ecclesiis aut Saecularibus, aut Regularibus contra praescriptum Caeremonialis Episcoporum, et Ritualis Romani, vel rubricas Missalis, et Breviarii irrepserint; studeant omnino remove. Et si adversus ea, quae in dicto Caeremoniali statuta sunt, consuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; postquam recognoverint, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari, utpotè irrationabilem, de jure non posse: executioni eorum, quae in dicto Caeremoniali constituta sunt diligenter incumbant; nec ulla suspensiva appellatio admittatur.

21. Sedulo pariter curent iidem Episcopi, ut eliminentur abusus, si qui forsàn, tam quoad Ecclesiasticos Saeculares, quam quoad Regulares inducti fuerint adversus Concilii Tridentini Decretum de observandis, et evitandis in celebratione Missarum defect. 22 et contra Regulares, si opus fuerit, procedant ex Apostolica delegatione in eo decreto ipsis indulta, postposita quacumque appellatione suspensiva, sed solum reservata in devoluto super quocumque dubio, quod excitari contingeret, declaratione Congregationis pro tempore existentium S. R. E. Cardinalium memorati Concilii Interpretum.

22. Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratoriis, necnon circa usum Altaris gestatorii à recol. mem. Clemente Papa XI Praedecessore etiam nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15 Decembris anni 1703. Episcopi dent operam, ut omnia ibidem Statuta etiam in Regnis Hispaniarum serventur idemque Decretum in suis respectivè Dioecesis, ut facilius omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in privatis Regularium Cellis, sive Cubiculis erigatur Altare pro re Sacra ibidem facienda, et contra quoscumque contravenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicae in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in praedicto decreto statuatur, non licet Episcopis extra Domum propriae habitationis in Domibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrare, sive celebrari facere; hujusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi fortè occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, ut nec etiam quando Episcopi in casibus à Jure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicae licentia absentes à Domo propriae ordinariae habitationis, moram ideirco faciant in aliena Domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita iis erit erectio Altaris ad effectum praedictae celebrationis, non secus, ac in Domo propriae ordinariae habitationis.

23. Praecipimus quoque accuratè attendi, ac adimpleri quaecumque alia praescribuntur ejusdem Generalis Synodi ses. 23 de Regularibus et Monialibus, cumque in cap. 25 amplissimè derogetur omnibus contrariis Privilegiis sub

quibuscumque formulis verborum conceptis, ac mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon Constitutionibus, et Regulis etiam juratis, atque etiam consuetudinibus, vel Praescriptionibus etiam immemorabilibus; sciant omnes derogationem hujusmodi non ad ea tantum referri, quae in praedicto Capite continentur, sed etiam ad alia, quae in singulis superioribus Capitibus ejusdem sessionis constituta sunt.

24. Ad haec, ut recta in Judiciis ratio servetur, praecipimus, quod ubi in Causis Criminalibus Ordinarii Locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad ullius querelam, sive accusationem, si ab eorundem Ordinariorum Sententiis appellatio, vel ad Sedis Apostolicae Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes poenam suis criminibus debitam effugiant) Procuratores Fiscales Tribunalis Nuntiaturae Apostolicae, et respectivè etiam Curiae Metropolitanae, instantias, aliosque actus desuper necessarios peragant, et prosequantur, ut praedictae Ordinariorum sententiae justam confirmationem, et executionem obtineant. Quòd si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, et inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit, istae prorsus nullae sint, ac irritae cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quin immò praecedentes Ordinariorum sententiae executioni mandentur, perinde ac si appellatio ab iis interposita nullatenus fuisset.

25. Caeterum cum generaliter circa appellationes, et inhibitiones satis provisum fuerit per Constitutionem piae mem. Innocentii Papae IV, Praedecessoris etiam Nostri in Cap. Romana, ac etiam per Decreta Concilii Tridentini, itemque alia edita die 16 Octobris 1600 à Congregatione Negotiis, et Consultationibus Episcoporum, et Regularium, praeposita, et à praefato Clemente Papa VIII Praedecessore confirmata, ac deniquè etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis mem. Urbani Papae VIII, Praedecessoris item Nostri, die videlicet 5 Septembris 1626, volumus, et mandamus, quòd quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, et Decretis statuatur, diligentissimè per omnes iis comprehensos observetur in Causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus in Regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quovis privilegio, aut stilo concedendi etiam quasdam Inhibitiones nuncupatas temporarias penitus excluso.

26. Quo vero ad judices Conservatores, et modum, ac facultatem procedendi in Causis Civilibus, quae ad eorum cognitionem pertinere possint, inviolatè custodienda erit norma praescripta in Constitutionibus fel. rec. Innocentii IV, Alexandri IV, Bonifacii VIII, Gregorii XV, aliorumque Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum hac de re editis, necnon in Decretis Concilii Tridentini, sub poenis ibidem contentis, quas praesenti nostra Constitutione innovamus, et confirmamus; hoc etiam addito, ut iidem Judices Conservatores, et mandatorum suorum Executores exhibere debeant Episcopis, aliisque locorum Ordinariis litteras suae deputationis, quorum vigore procedere intendant.

27. Enixè denique, et ex intimo Paterni Cordis Nostri sensu omnes è religiosissima Hispanica Natione monemus, ut memores sint teneri se exactè, fir-

miter, et cum effectu observare etiam omnia et singula in caeteris omnibus ejusdem Tridentini Concilii Decretis sancita. Et ne eorum executio posthac ullo modo impediatur, aut retardetur; decernimus, ac declaramus, nullum pro impedienda, aut suspendenda executione Conciliarium sanctionum ejusmodi, aut Decretorum, quae ab Ordinariis editaverint pro executione pariter eorum, quae in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium Privilegium, quod ante praedicti Concilii promulgationem à Sede Apostolica obtentum fuerit, nisi etiam post ipsum Concilium fuerit in forma specifica ab eadem Apostolica Sede specialiter confirmata non sit, neque quemcumque longaevis non usum, aut contrariam consuetudinem, vel praescriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, nisi forsàn praefatae consuetudinis, aut praescriptionis materia capax sit, et insuper consuetudo, aut praescriptio immemorabilis probata jam sit, et admissa à competenti Judice per tres Sententias conformes, vel per unam, quae in iudicatum transierit, nec demùm quacumque appellationem, sivè inhibitionem etiam temporariam; reservato dumtaxat recursu in devoluto ad memoratam Congregationem Cardinalium ejusdem Concilii Interpretum; quibus etiam tamquam Exequutoribus praesentium nostrarum litterarum, non solum committimus, et mandamus, ut eas, ipsarumque Decreta, et Ordinationes omnes perpetuò, et inviolabiliter observari faciant cum eadem potestate, quae iisdem Cardinalibus à Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilii, sed etiam privative facultatem impertimur, quandocumque opus fuerit, interpretandi, explicandi, ac declarandi eandem nostram Constitutionem, omnesque, et singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quae ad Caeremoniale Episcoporum, Rituale Romanum, et Rubricas Missalis, et Breviarii pertinent) quatenus illis dubietas aliqua, aut difficultas emerit; non retardata tamen interim illarum executione; adeò ut ante huiusmodi executionem nec ullus recursus ad eandem Congregationem Cardinalium, nec ulla super quovis dubio consultatio promoveri possit. Decretis verò, Declarationibus à praedicta Congregatione faciendis, postquam nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit; statim quaecumque reclamatio, aut consultatio omninò cessare, perpetuumque silentium desuper impositum censi debeat.

28. Decernentes pariter easdem praesentes litteras semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectavit, in omnibus, et per omnia plenissimè suffragari, et ab eis respectivè inviolabiliter, et inconcussè observari debere; sicque, et non aliter per quoscumque Iudices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Sedis praefatae Nuntios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, ubique iudicari, et definiri debere; ac irritum, et inane si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignorantèr contigerit attentari.

29. Non obstantibus praemissis, ac quatenus opus sit, nostra, et Cancel-

lariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, et Societatum, etiam Jesu, et quorumvis Monasteriorum, Conventuum, Ecclesiarum, locorum Piorum, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate alia roboratis Statutis, et Consuetudinibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, et immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, et litteris Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, et Societatibus, etiam Jesu, ac Monasteriis, Conventibus, Ecclesiis, et locis Piis praedictis, illorumque respectivè superioribus, aliisque quibuslibet personis etiam specialissima mentione dignis sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et de Apostolicae potestatis plenitudinè in genere, vel in specie, seu aliàs quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, et etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quaevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum exprimerentur, et inferrentur, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, eisdem praesentibus pro expressis, et insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expressè derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

30. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumpturis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem porsus fides, tam in Iudicio, quàm extra illud ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae: Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13 Maji 1723, Pontificatus Nostri anno Secundo.

F. CARD. OLIVERIUS.

APÉNDICE NÚM. 8.

Memorial de la iglesia de Toledo á nombre suyo y de las otras de Castilla y Leon contra la bula Apostolici Ministerii.

Señor:

La Santa Iglesia de Toledo, Primada de las Españas, por sí y en nombre de las Santas Iglesias Metropolitanas, y Cathedralas de estos Reynos de Castilla y Leon, de quienes V. M. es Patrono y Protector, puestas á los Reales Piés de V. M. con su mayor rendimiento expresan á V. M. la grande turbacion que empiezan á padecer en la ejecucion de la Bula *Apostolici Ministerii* que la Santidad de Inocencio XIII, de fel. record. expidió en 13 de mayo de 1723, para